

Staten van Holland, omdat zij, naar zij aanvoerden, verontrust waren over de voortdurende agitatie in de stad en door de verdeeldheid van de burgerwacht op geen enkele bescherming meer konden rekenen. De Staten werden op dat moment beheerst door de drie pensionarissen, Van Berkel uit Amsterdam, een zoon van de in 1748 ontslagen Rotterdamse vroedschap, De Gijselaar (van Dordrecht) en Zeeberg (van Haarlem). Zij gebruikten de patriotse hervormingsbeweging in het land in de eerste plaats om het stadhouderlijke machtsapparaat te breken. Natuurlijk gaven zij graag gehoor aan het verzoek van de Rotterdamse burgers en een Statenkommissie verscheen in de stad, zogenaamd om een onderzoek in te stellen, maar in werkelijkheid om de plaatselijke patriotten de helpende hand te bieden bij hun pogingen de konservatieve meerderheid in de magistratuur uit te rangeren. Het zwakke beleid van de stadsregering veranderde dan ook meer en meer in een gevecht om zelfbehoud. De druk was echter zo groot dat in 1786 de kolleges van burgemeesteren en schepenen 'om' gingen en alleen de onafzetbare vroedschap het verzet nog kon volhouden. Zijn positie scheen ernstig in gevaar te komen, toen de patriotten ontdekten dat het getal vroedschapsleden eerst in 1618 bepaald was op 24 en dat het in de 15de eeuw 40 had bedragen. Zij wilden nu een aktie op touw zetten om terug te keren tot het laatste getal. In dat geval zou natuurlijk de meerderheid volledig overstemd kunnen worden. Nog eenmaal dreef de bui over, doordat de desbetreffende rekestes van de Rotterdamse burgers belandden in een groot besogne van de Staten van Holland, d.w.z. in de administratieve molen raakten. Het was uitstel van executie.

In april 1787 vielen zowel in Amsterdam als Rotterdam de 'remotiën' voor, die het einde betekenden van de anti-patriotse oppositie binnen de vroedschap. Op 22 april vergaderde in Rotterdam de krijgsraad en stelde een 'declaratoir' ter tekening, waarin de afzetting van zeven vroedschapsleden werd geëist.

Het stuk kreeg 67 handtekeningen en werd de volgende dag doorgekommitteerden van de krijgsraad aan de vroedschap voorgelezen. De heren wisten wat hun boven het hoofd hing en beschikten na de uitputtende strijd die zij al geleverd hadden, niet meer over middelen tot verzet. Aan een verbond met de oranjeklanten waagden zij niet te denken en wat zij onder de burgerij nog aan steun zouden hebben kunnen verzamelen was niet georganiseerd, laat